

[Trafikministeren.]

Klagerens Side og skride ind mod Overtrædelserne. Disse Bestemmelser er ved forskellige Lejligheder indskærpet over for det nævnte Personale, og de tilsynsførende højere Tjenestemænd fører under Inspektion Tilsyn med Forholdet. Det siger dog sig selv, at det under Mærklægning og i overfyldte Tog ikke altid vil være muligt for Togpersonalet at føre et fuldt ud effektivt Tilsyn med Forbudets Overholdelse overalt i Toget.

Jeg skal dernæst gaa over til de Forhold, der vedrører Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet. — Det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen fremsatte en stærk Kritik af Generaldirektoratets Ansættelse af Løsarbejdere som Tjenestemænd og saadanne Arbejders Aflønning. Det ærede Medlems Udtalelser findes Sp. 493—96 og giver mig Anledning til at bemærke følgende. I Statstjenesten bør man efter Sagens Natur kun til Arbejde af fast og varig Karakter anvende Tjenestemænd ansat paa Tjenestemandslovens Vilkaar, medens man til Arbejde af midlertidig Karakter maa anvende tariffønnede Løsarbejdere. Naar der sker den Ændring i et Arbejdsomraade, at et Arbejde, der hidtil har været udført af løst antaget Medhjælp, faar en varig Karakter, bliver der derfor Tale om at antage flere Tjenestemænd, hvorved et tilsvarende Antal Løsarbejdere bliver ledige. For at undgaa saadan Arbejdsledighed plejer man saa vidt muligt at antage de hidtil beskæftigede Løsarbejdere som Tjenestemænd; de paagældende Løsarbejdere og ogsaa Fagforeningerne plejer at være interesserede heri og indforstaaede hermed.

De senere Aars Udvikling har imidlertid medført, at Tjenestemænd, hvis man ser bort fra de til Tjenestemandstillingen knyttede Fordele som Pension, Efterløn og Løn under Sygdom, er væsentlig lavere lønnede, i hvert Fald i de yngre Aar, end de tariffønnede Løsarbejdere, og herved fremkommer Vanskelighederne. De paagældende Løsarbejdere vil ved Ansættelsen som Tjenestemænd gaa ned i Løn, navnlig derved at Tjenestemandsloven kræver, at enhver Tjenestemand forinden sin Ansættelse skal gøre Tjeneste i 2 Aar paa Aspirantvilkaar; det vil sige for en Løn, der svarer til Tjenestemandsgrundlønnen minus 10 pCt. Saaledes er Lovens Vilkaar, og disse kan Post- og Telegrafvæsenet selvfølgelig ikke ændre. For saa vidt det drejer sig om unge Mennesker, er der næppe noget at sige til, at de i en kortere Prøvetid aflønnes noget lavere end Tjenestemænd. Drejer det sig om ældre

Løsarbejdere, der gaar over i Tjenestemandstilling, synes det ved første Øjekast knap saa rimeligt, men naar saadanne Tilfælde kommer til at foreligge, skyldes det jo udelukkende, at disse lidt ældre Arbejdere ønsker at gaa over i Tjenestemandstilling og opnaa den Fasthed og de Fordele, som denne Stilling giver, og man kan ikke kræve baade den højere Løn som Løsarbejder og Tjenestemandstillings Fordele, derunder Sikkerhed for Arbejdets Vedvaren.

Efter disse almindelige Retningslinier søgtes paa Normeringsloven for Finansaaret 1939—40 ialt 27 Stillinger og paa Normeringsloven for Finansaaret 1940—41 atter 7 Stillinger som Montører af 1ste Grad til Besættelse med løst antagne Haandværkere med faglig Uddannelse, idet der til Stadhed vilde være Brug for de paagældende, som arbejdede i Turnus med Tjenestemænd. For de i disse Stillinger antagne Haandværkere blev der med Hjemmel paa Normeringsloven for Finansaaret 1942—43 set bort fra Tjenestemandslovens Bestemmelse om, at Lønnen ikke maa overstige 90 pCt. af Begyndelseslønnen i paagældende Tjenestemandstilling, hvorefter de i lønningsmæssig Henseende stillede, som om de var blevet Tjenestemænd fra den 1. August 1941. Ved Beregningen af Tjenestemandslønnens Størrelse fik de medregnet deres samlede sammenhængende Beskæftigelsestid i Post- og Telegrafvæsenet efter det fyldte 22de Aar med Fradrag af 2 Aar, som traadte i Stedet for Aspiranttiden. Undtagelsen gjaldt naturligvis alene disse Tjenestemænd, og en almindelig Bemyndigelse til i lignende Tilfælde at anvende samme Regel vil have vide Konsekvenser og bør ikke indhentes hverken paa Finansloven eller paa Normeringsloven, men i givet Fald nødvendiggøre en Ændring af Tjenestemandsloven.

Naar der i det fra Ingeniørdistriktet i Aarhus fremdragne Tilfælde ikke er betalt Tillæg til Løsarbejdere for forskudt Arbejdstid, skyldes det dette, at der ikke er Tale om Værkstedsarbejde, men om Stationstjeneste. Dette Arbejde er af en helt anden Karakter. Tjenesten her er ikke effektiv i samme Forstand som Værkstedsarbejde af mere eller mindre presserende Art paa forskudt Arbejdstid eller i Skiftehold. Tjenesten er en Blanding af Vagt- og Raadighedstjeneste, idet den dels bestaar i en Overvaagning af Batteriernes Opladning, dels i at kunne være til Raadighed i Tilfælde af indtrædende Fejl paa Telefon- og Telegrafinstallationerne. Tjenesten falder i ganske regelmæssig Turnus inden for Tidsrummet Kl. 7—21, som er den normale